

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

DUMINICA A DOUA DIN POST, A SFÂNTULUI GRIGORE PALAMA
MEDITAȚII EVANGHELICE

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII

În vremea aceea a intrat iarăși Iisus în Capernaum, după câteva zile și s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat

așa de mulți, încât nu mai era loc, nici înaintea ușii, iar Dânsul le grăia cuvântul lui Dumnezeu. Și au venit la El aducând un slăbănog, pe care îl purtau patru inși. Dar, neputând ei să se apropie de Dânsul

din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul. Atunci, văzând credința lor, Iisus a zis slăbănogului: Fiule iertate îți sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturarii care erau acolo de față cugetau în inimile lor: pentru ce grăiește Acesta astfel de blasfemii? Cine poate să ierte păcatele decât numai singur Dumnezeu? Însă Iisus, cunoscând îndată cu duhul Său că așa gândeau ei în sinea lor, le-a zis: de ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iertate îți sunt păcatele, sau a zice: scoală-te, ia-ți patul tău și umblă? Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, a zis slăbănogului: ție îți poruncesc

scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta. Și s-a sculat îndată și luându-și patul, a ieșit afară înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și preamăreau pe Dumnezeu, zicând: nicio dată n-am văzut așa ceva. (Marcu II, 1-12)

MEDITAȚII Pr. Mihai Manolică

Iisus a făcut aceste minuni în Galileea. Astfel a tămăduit pe soacra lui Petru, a izgonit demonii din cei doi îndrăciți, a vindecat pe cei zece leproși și alte mari minuni. Intrând în orașul Capernaum l-au înconjurat mulțimile și El s-a retras într-o casă. Dar și aici s-au adunat așa de mulți oameni încât nici pe ușă nu mai puteau intra. Iar Iisus propovăduia Evanghelia. Ca să se adeverească învățătura Sa și puterea Sa dumnezeiască, au adus la Dânsul un slăbănog purtat de 4 inși. Neputându-se apropia de ușă din cauza mulțimii, au urcat peasă, au spart acoperișul și l-au coborât în patul său înaintea lui Hristos.

*

Iisus descoperă tuturor celor de față că boala slăbănogului era din cauza păcatelor sale. Multă suferință aduce în trupul omului păcatul pentru că acesta este rădăcina și izvorul răutăților. De aceea, Mântuitorul Hris-

tos prin cuvintele Sale arată că izvorul a toată răutatea și a suferințelor care slăbesc trupul nostru este în obișnuința păcatului, care păgubește și sufletul și trupul.

*

Iisus văzând credința acestui slăbănog, apreciind răbdarea lui îi zice: „ți se iartă păcatele tale”. Mare era credința slăbănogului, dar și mai mare credință au avut acei oameni care l-au purtat și, descoperind acoperișul l-au depus în fața lui Iisus, cu atâta osteneală. Iar slăbănogul a dat dovadă de multă răbdare, lăsându-se purtat pe ulițe în fața lumii, cu toată suferința și durerea sa. Credința sa și a purtătorilor săi l-a salvat, l-a mântuit.

*

Iisus Hristos a tămăduit mulți bolnavi, pentru credința lor. Astfel, fiica canaanencei a scăpat de demonul cel cumplit datorită credinței și stăruinței mamei ei, la fel a fost vindecat slujitorul sutașului pentru credința puternică a aceluia sutaș. Chiar și orbul din naștere tot prin credință a primit ca un dar vederea, ca să se dovedească puterea dumnezeiască a Fiului Omului.

Ceea ce nu puteau accepta cărturarilor și fariseii au fost cuvintele: „ți se iartă păcatele tale”. Se întrebau cine poate fi acesta de iartă păcatele, pentru că nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate să ierte păcatele. Iisus a vădit, înaintea tuturor, cugetele lor și le-a arătat că de este greu a ierta păcatele, mai greu este a zice bolnavului: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!” El le-a dovedit că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele și de a vindeca pe bolnavi, precum l-a tămăduit și pe acel slăbănog. Îndată bolnavul s-a ridicat, vindecat, în fața tuturor, încât toți se mirau și slăveau pe Dumnezeu.

*

Această minune dovedește dumnezeirea Mântuitorului Hristos care s-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara

Maria pentru mântuirea oamenilor. Acel slăbănog nu numai că s-a vindecat de suferința lui, adică s-a ridicat din căderea păcatelor sale dobândind iertare, ci s-a însănătoșit sufletește s-a întărit în virtute și fapte bune, urmând învățătura lui Iisus. Așa se cuvine să ne revenim și noi în sine, în această perioadă de post, să nu mai cădem în păcate, ci să avem mai multă rugăciune, smerenie și răbdare ca prin milostenie și fapte bune să primim iertare și nădejdea de mântuire pentru a ne bucura de lumina lui Dumnezeu, de pacea și dulceața raiului ...

* *

Slăbănogul singur nu mai putea face nimic. El devenise pentru familie și cei din jur o povară. Putem să bănuim ca din cauza păcatelor și a patimilor grele care l-au copleșit a ajuns complet paralizat. Mare lucru că un astfel de păcătos află calea credinței pentru vindecarea sa. Rugăciunea în astfel de suferințe are mare putere. Nu se poate ca cineva pentru care se varsă atâtea lacrimi să nu fie salvat.

Căci din adânc întuneric a fost ridicat sufletul său. “Și văzând Iisus credința lor”, a slăbănogului și a celor patru însoțitori ai săi, s-a milostivit ca să-l vindece pe acest bolnav. Deci toți împreună aveau o mare nădejde și încredere că numai Iisus îl poate salva, îl poate tămădui. Credința lor s-a putut vedea din fapta lor. Sf. Apostol Iacob zice: ”Ce folos fraților dacă cineva are credință, iar fapte nu are?”. In adevăr, ”credința fără fapte este moartă”. Iar cei patru însoțitori care l-au purtat pe slăbănog în patul său ducându-l în fața lui Iisus și-au dovedit credința prin faptă.

Numai singur Dumnezeu poate să ierte păcatele, gândeau cărturarilor și aveau dreptate. Dar ei nu cunoșteau adevărata identitate a lui Iisus, nu știau că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat și că El poate ierta păcatele, mai ales că făcea atâtea vindecări mi-

nunate. Dar mai mult decât atât, această putere de a ierta păcatele a fost dată de Mântuitorul Hristos și apostolilor Săi și prin ei, preoților până în zilele noastre. Iata de ce în Taina Sf. Spovedanii preotul dă această dezlegare și iertare celor care vin cu credință și pocăință.

Când Iisus zice: "Scoală-te, ia-ți patul și umblă!" slăbănogul vindecat, într-o asemenea bucurie, ar fi preferat poate să-și lase patul acolo. Tocmai pentru că acest pat îi amintea de suferința lui care fusese mai grea decât orice. Iisus vrea să-i arate slăbănogului că nu trebuie să uite acea suferință, care fusese plata păcatelor sale. Dovada cuvintelor spuse în alta parte: "Iată, te-ai facut sănătos, de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție mai rău." Ioan 5,14.

Fizic, slăbănogul vindecat trebuie să-și ducă patul până acasă, dar în sens duhovnicesc, patul, - crucea, suferințele sale - îi va rămâne nedespărțit toată viața. Nu numai ca amintire a suferinței îndurate și nici a marelui bine pe care i l-a făcut Hristos. Căci adevăratul vindecat este cel care-și duce crucea cu credință, urmând învățătura lui Hristos până la capăt.

Boala slăbănogului era înăuntru, în sufletul lui. Mântuitorul arată că sufletul trebuie mai întâi tămăduit pentru ca prin vindecarea lui să se vindece și trupul. Această idee, - trebuie să remarcăm aici, - există la stramoșii noștri geto-daci cu mult înainte de întruparea Domnului și Mântuitorului Hristos ca și alte idei creștine (ex: nemurirea sufletului), fiind o dovada de netăgăduit a credinței lor și a primirii cu atâtă bucurie (și fără nici o împotrivire) a botezului creștin de la Sf.Ap.Andrei, în primul secol al erei creștine.

Sănătatea și boala își capătă înțelesul și prețul lor cel adevărat numai în lumina învățăturii lui Hristos. Căci sănătatea

adeverată este sănătatea sufletului. Nimeni nu poate spune că este sănătos câtă vreme îl stăpânesc patimile și năravurile cele rele. Un lucru este clar, boala cea adevărată este boala sufletească.

Lumea e plină de slăbănogi cu sufletul. Căci păcatul îmbolnăvește sufletul, dar aduce suferința și în trup. Boala crește mereu până ce aruncă și trupul la pat. Astăzi trebuie să recunoaștem că întreaga lume este un spital uriaș plin de slăbănogi, de orbi sufletește. Din nefericire, boala sufletească este cumplită și numai Mântuitorul Hristos o poate tămădui. Pentru aceasta, el cere credința, pocăință, smerenie adevărată și dor de mântuire. Căci numai Iisus este cel mai puternic tămăduitor al suferințelor sufletești și trupești.

Când te ridici după o boală lungă, ce dulce, ce bună și frumoasă este ridicarea și umblarea pe propriile picioare! Această bucurie o are și sufletul când scapă de boala păcatului, când împlinim voia lui Dumnezeu. Din păcate puțini sunt cei care caută tămăduirea sufletească. Cei mai mulți preferă plăcerile, patimile și năravurile cele rele care le grăbesc sfârșitul pământesc, pentru că "plata păcatului este moartea".

Pe slăbănogul din Evanghelie l-a dus patru inși la Mântuitorul, altfel nu s-ar fi tămăduit. De aici ne revine și nouă datoria de a-i ajuta pe cei bolnavi în suferințe sufletești sau trupești să se apropie de Hristos, de Biserică, pentru a se vindeca și a-și mântui sufletul. Datoria noastră a creștinilor este să ajutăm pe cei bolnavi, să convingem și să aducem neîncetat sufletele bolnave la Domnul și Mântuitorul Hristos, la picioarele Crucii Sale ca să ia tămăduire și mântuire. Toți suferim de boli sufletești, mai mici, ușoare, sau mai mari, grele.

Să ne rugăm cu credință și cu stăruință: "Mult îndurate, Doamne, dă-ne Hristoase tămăduire și mântuire!"

SF. GRIGORIE PALAMA

Pr. MIHAI MANOLICĂ

A trăit în secolul XIV. Se împlinesc anul acesta 650 de ani de la moartea sa.

Născut în Constantinopol, în anul 1296, într-o familie nobilă și evlavioasă, la vârsta de 7 ani a rămas orfan de tată împreună cu alți doi frați și două surori. Sub îndrumarea mamei, sprijinit de împăratul Andronic II Paleologul (1282-1328), apropiat al familiei sale, și-a săvârșit studiile fiind de mare folos mamei și fraților săi pe care-i întreținea din ostenele sale.

Văzând deșertăciunea lumii intră în legătură cu monahismul, chiar din adolescență, îndemnând pe mama lui și frații săi să meargă la mănăstire. Mama a intrat cu surorile într-o mănăstire de maici, iar el cu frații săi s-au dus la Muntele Athos, unde sub ascultarea cuviosului Nicodim, a fost tuns în monahism, deprinzând toate nevoițele și as-

primea vieții monahale.

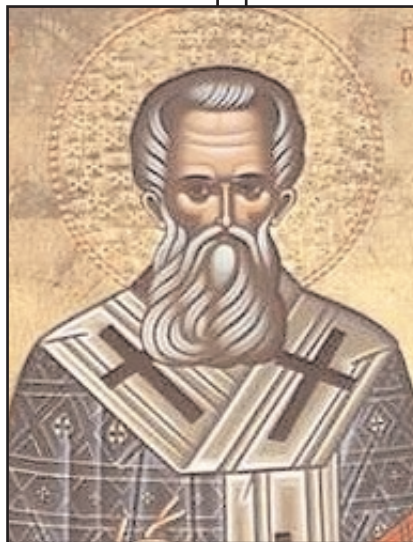
A stat în Lavra cea mare timp de 3 ani, până ce Nicodim a trecut la Domnul. În anul 1321 se mută în locul numit Glosia. Dorind liniștea a dus viața cea mai aspră în acea obște de isihăști – adepți ai rugăciunii inimii – îndrumați de un călugăr, Grigorie, care se nevoia într-o asceză foarte aspră numai cu post și rugăciune.

Din cauza deselor invazii ale turcilor în anul 1326 toți acei viețuitori isihăști se mută la Tesalonic unde Sf. Grigorie este hirotonit preot. Timp de 5 ani duc împreună

o viață de asceză și rugăciune pe muntele de lângă Veria.

În 1331 Grigorie revine la Muntele Athos și se stabilește la Schitul Sf. Sava. Aici începe să țină predici și să scrie în apărarea credinței.

Din acel moment datează controversa lui cu monahii Varlaam de Calabria – care învață că strălucirea – lumina dumnezeirii este creatura și încerca să împace divergențele dogmatice între Apus și Răsărit pe tema purcederii Sfântului Duh printr-o metodă de relativizare

a problemei – și Achindin, adept al acelorași idei greșite. Datorită acestor controversate Sf. Grigorie Palama scrie două tratate despre purcederea Sfântului Duh din Tatăl (1335) și două scrisori adresate celor doi monahi calabrezi (1336-1337). Iar în 1339 ca răspuns la scrierile lui Varlaam îndreptate împotriva isihastilor, întocmește mai multe tratate în care ia apărarea adepților isihasmului – a rugăciunii lui Iisus, demonstrând că omul “se poate împărtăși” din energiile Divine necreate, apropiindu-se tainic de Creatorul său. Poziția sa este susținută de către toți egumenii Athosului care vor semna “Tomul Aghioritic” – redactat de marele învățat isihast. Pe baza acestui tratat de apărare a dreptei credințe atitudinea și ideile lui Varlaam și Achindin vor fi condamnate la cele două Sinoade ținute la Constantinopol în iunie și august 1341.

După biruința definitivă asupra lui Varlaam, - care va părăsi Athosul și se va întoarce în Apus, - Sf. Grigorie avea să-l combată în continuare pe monahul Achindin, un adversar înverșunat al isihastilor.

Sf. Grigorie scrie mai multe cărți, în care îl combate pe Achindin (1342-1343), dar în 1343, el este întemnițat împreună cu mai mulți ierarhi susținători ai doctrinei sale, din porunca împărătesei Ana, care fusese îndemnată de Patriarhul Caleca,

adept a lui Achindin. În 1347, cei închiși sunt eliberați sub presiunea credincioșilor și călugărilor athoniți.

Patriarhul este înlocuit cu Isidor, care susținea poziția ortodoxă în această dispută. Sf. Grigorie este ales și hirotonit Mitropolit al Tesaloniceului. În această calitate, participă în anul 1351 la un Sinod de la Constantinopol, în care obține o nouă victorie împotriva adepților lui Achindin. În 1353 este trimis de Ioan Paleologul la Constantinopol spre a mijloci împăcarea acestuia cu împăratul Ioan Cantacuzino, dar corabia este prinsă de turci și Sfântul Grigorie devine prizonier și dus din cetate în cetate, timp de un an, ca un răufăcător. A fost eliberat în 1354 când se poate întoarce la Tesalonic. A trecut la domnul în 1359, 14 noiembrie, fiind proclamat sfânt la un sinod din 1368, convocat de Patriarhul Filotei care i-a fost ucenic și biograf.

Are zi de prăznuire în calendar pe 14 noiembrie, dar și în duminica a II-a din postul mare. Este socotit ca Părinte al isihasmului – a rugăciunii inimii.

Este adeptul unei viețuiri deosebite în asceză, în post și în rugăciune învrednicindu-se de stigmatele rănilor lui Iisus. A trăit 63 de ani. Moaștele sale se află în biserica Sf. Apostoli din Salonic, Grecia.

NOILE MINUNI ALE SFÂNTULUI IOAN RUSUL

La Spitalul de boli canceroase Sf. Sava

La marele spital „Sfântul Sava” din Atena, o mamă se luptă cu marele dușman al omenirii - cancerul. Boala însă învinge. Doctorii îi înștiițează pe copiii dumneai să vină s-o ia.

„Nu vă mai chinuiți, mama voastră nu mai are speranțe de viață.

Luați-o și duceți-o acasă. Dacă moare aici, o să vă chinuiți, pentru că trebuie făcute multe acte și sunt multe proceduri de întocmit.”

Copiii, cinci frați din orașul Kavalei, s-au adunat la aflarea veștii în jurul mamei și plâng. Pentru mama lor, bătălia pentru viață era pierdută. Cea care le dăduse viață urma să moară. În acele momente, prin fața salonului lor, trece o doamnă necunoscută. A văzut scena și a înțeles.

„Copii, ascultați-mă și nu mai plângeți. Deasupra doctorilor și a științei este Dumnezeu cu Sfinții săi. Omeneste, ați făcut tot ce se putea. Am fost să mă închin la biserica Sfântului Ioan Rusul din Insula Evvia, unde se păstrează Sfintele Moaște întregi. Am luat puțin mir din candela Sfântului să ung cu el pe o rudă de-a mea care este internată aici, în spital. O să ung cu el și pe mama voastră și... cum o vrea Dumnezeu.”

Cât de mult valorează, într-adevăr, pentru omul de lângă noi care suferă, care plânge, care este îndurerat, să-i spui câteva cuvinte, să-i arăți compătimire.

Chiar și numai să stai alături de el,

în durerea lui, fără să spui nimic, și aceasta îi dă curaj și nădejde celui ce suferă.

Cu puțină vată înmuiată în mir, doamna necunoscută a făcut semnul sfintei cruci pe fruntea bolnavei și a plecat (învățătura Bisericii aceasta este: puterea tămăduitoare a lui Hristos se transmite prin sfintele vase și obiecte de cult, prin sfintele moaște, prin apa sfințită etc).

Chiar dacă acest mod de trecere a energiilor necreate, nemateriale ale lui Dumnezeu în trupurile și în sufletele noastre ni se pare simplu, smerit, trebuie să fim ferm convinși că nu suntem nici vrednici și nici în stare a cere să vină să ne vindecă însuși Hristos sau vreunul din Sfinții lui, ci îi cerem să ne trimită puterea Lui de vindecare în cel mai simplu mod. Și mai ales să credem că acolo, în Sfântul Potir, sub chipul simplu al pâinii și al vinului, avem însuși Trupul și Sângele lui Hristos. Dar să ne întoarcem la întâmplarea

noastră.

După puțin timp, bolnava a deschis ochii, și-a văzut copiii plângând și a făcut semn să se apropie careva dintre ei.

Vine lângă ea fata cea mare și mama îi șoptește:

-De ce, copiii mei, plângeți așa?

-Mămico, de atâtea zile nu ne-ai văzut și ne întrebă de ce plângem?

-Ei, copilul meu, acum puțin timp a venit aici un militar și mi-a spus că-l cheamă Ioan Rusul.

A făcut semnul sfintei cruci pe fruntea mea și mi-a spus că „o să mă întorc la viață”.

În ciuda cumplitei boli „incurabile”, mama s-a făcut bine. Acum trăiește împreună cu copiii și nepoții ei, așa precum a vrut Dumnezeu cu Sfântul Său, Ioan Rusul.

UN MODEL DE EXPERIENȚĂ EXTATICĂ (I)

Codrin Liviu Cuțitaru

Am fost mereu, în felul meu, legat de frumusețea și măreția lui Dumnezeu prin rațiune. De timpuriu, m-au entuziasmat simetriile extraordinare ale scrierilor teologice – unele dintre ele chiar complicate. M-au fermecat argumentațiile – de o logică indestructibilă – ale Filocaliei și subtilitățile metafizice ale Patericului.

Cred că natura mea – îndreptată funciar spre rigoarea intelectuală – a apreciat mereu capacitatea teologiei de a-și duce gândul pînă la capăt, altfel spus, de a-ți oferi, în toată splendoarea sa, finalitatea unui lanț de întrebări deterministe (legitime, să recunoaștem, în formarea oricărui individ).

Celelalte științe, deși fascinante în elaborarea lor rațională, se opresc, de regulă, în faza descrierii fenomenelor, fără posibilitatea de a merge la rădăcinile lor, adică la esența adevărului cum ar veni. Ele speculează logic – încîntător, dar adesea steril. Teologia, în schimb, explicită.

Cu alte cuvinte, disciplinele savante și grupurile epistemologice constată, în timp ce teologia afirmă. Această forță – deopotrivă ontologică și metodologică – a celei din urmă m-a cucerit dintotdeauna și, ca atare, homo symbolicum din mine l-a căutat constant

pe Dumnezeu pe amintita cale a raționalității.

Recent, viața m-a confruntat cu un episod mai puțin luminos. Pus în fața unui test medical complex, care nu prevestea nimic bun, m-am simțit descurajat.

Logica, raționalitatea și cauzalitatea științifică a examinării trimiteau, cu puține șanse de eroare, la o problemă gravă de sănătate. La analiza clinică și la perspectiva de ansamblu, medicii, chiar dacă nu o ziceau deschis, rămîneau, indubitabil, pesimiști.

Figurile lor umbrite de o aparentă stînjeneală (cînd mă întîlneau), graba (eliberatoare de sub eventualele mele tiruri de interogații) cu care se refereau la testul în cauză și seriozitatea (ușor sumbră) cu care m-au supus procedurilor de prelevare a unor mostre de investigație indicau iminentul deznodămînt trist.

Observîndu-le agitat pe toate, admit, eu – fire slabă de intelectual – mi-am pierdut repede speranțele. Rațiunea, simetria – frumusețile spiritului pe care altădată le admiram necondiționat – se întorseseră acum împotriva mea, anticipările lor obișnuite devenind, de această dată, funeste.

A mă lăsa în voia lor nu-mi era de nici un folos. Dimpotrivă, tot ceea ce-mi puteau oferi se limita la angoasante reprezentări (va urma).

CONVORBIRI SPIRITUALE

Duminică 8 martie 2009 , Duminica Ortodoxiei, la biserica noastră a avut loc o nouă sesiune de Convorbiri Spirituale. Tema a fost „Ortodoxia, credința drept măritoare“.

Invitatul serii a fost Preacuviosul părinte Iustin Neagu, preot de caritate la Spitalul Socola Iași. Părintele a vorbit cu mult patos și emoție despre valorile credinței noastre ortodoxe și despre necesitatea cunoașterii și trăirii acestor valori.

În continuare a vorbit părintele lector univ. dr. Adrian Dinu care a insistat asupra darului rugăciunii în viața credincioșilor ortodocși.

Părintele Mihai Manolică a făcut o trecere în revistă a Ortodoxiei la români.

Părintele Mircea Stoleriu a spus că valorile Ortodoxiei trăite de credincioși la cotele înalte ale înaintașilor noștri , ale sfinților neamului, vor aduce liniștea, pace și împlinirea în societatea contemporană. Pr. M.S.

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :

Emil Stoleriu, Genoveva și Claudiu Pătrașcu, Andreea Bârleanu,
Raluca-Petronela Căuleț, Nicu- Marius Constantinescu, Oana Terinte, Mihai Hrib,
Lorena- Elena Sirițianu

Așteptăm să ne trimiteți materiale spre publicare pe adresa:
revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
adresa : <http://admd.info>